

FOIĂ ENCICLOPEDICĂ LITERARĂ. ** APARE IN FIECARE LUNĂ DE DOUE-ORI

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pentru Austro-Ungaria . . . . . 4 corone</p> <p>Pentru România și străinătate . . . . . 6 franci</p>	<p>PROPRIETAR ȘI REDACTOR:</p> <p>IOAN BACIU</p> <p>preot.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiunile de preste tot anul (de 24 ori) tot după 50 cuvinte cu litere garmond se compute 1 coronă, er cu litere mai grose duplu.</p>
--	---	---

ALESANDRU SZILAȘI.

(Continuare.)

Conductul funebru dela casa parochială până la biserică.

La orele 12 și 30 minute preoții concelebranți s'au adunat la biserică, s'au îmbrăcat în ornate negre și astfel a plecat în rend cătră casa parochială. — În frunte era sânta cruce apoi praporii, ministranții și în urmă publicul.

Preoți concelebranți a fost următorii:

Reverendissimul D. Ioan Georgiu canonic	Gherla.
„ „ Vasiliu Pordea secretar Episc.	„
Carissimul D. Octavian Domide prof. de teol.	„
M. On. D. Gerasim Domide preot în	Rodna.
„ Ciril Deac protopop în	Șieuf.
„ Teodor Nichi preot în	Sz.-Zombor.
„ Eliseu Mureșan „ „	S.-Cristur.
„ Alesandru Anca „ „	Chiraleș.
„ Lazar Avram „ „	Maieru.
„ Ioan Dologa „ „	Borgo-Tiha.
„ Iacob Rus „ „	B.-Mureșani.
„ Ioan Popu „ „	Nușfalău.
„ Ioan Michailaș „ „	Sântionă.
„ Elie Posmușian „ „	Ragla.
„ Elie Iuga „ „	Arcalia.
„ Ciril Negruț „ „	Herina.
„ Michaiu Baciu „ „	S. Feleac.
„ Demetriu Rus „ „	Lacu.
„ Teodor Moldovan „ „	Magiaruș.
„ Nichita Suia „ „	Nețu.
„ Michail Bungărdean „ „	Bileag.
„ Ioan Thimariu „ „	Bêrla.
„ Ioan Bârsan „ „	Ruscior.

M. On. D. Simeon P. Șimon preot în	Șumfalău.
„ Vasiliu Nechiti „ „	Sebeș.
„ Nicefor Buta „ „	Friș.
„ Teodor Oltean „ „	Ardan.
și Ioan Baciu „ „	Șoimuș.

Ajungând la casa parochială preoții a intrat în casă a severșit ceremoniile rituali usitate, a ridicat cadavrul și la aședat pe carul mortuar apoi a plecat spre biserică în acelaș ord precum a și venit cu acea deosebire că după preoți a urmat carul mortuar, familia și apoi publicul.

Prohodul.

Prohodul s'a ținut în biserică, o biserică spațioasă mare și frumoasă cum rar se mai pôte afla una asemenea între bisericile românesce.

Public mult dintre toate naționalitățile și confesiunile a umplut biserică.

Domni și dônne fără deosebire de naționalitate și confesiune, erau de față în numer forte respectabil.

Se începe prohodul sub pontificarea Reverendissimului Domn Ioan Georgiu canonic și preoțimea întonêza jalnicile melodii dela astrucarea preoților sub conducerea bunului cântaret și preot Ioan Dologa.

Er frumosul cor al Bistrițenilor sub conducerea bravului și zelosului invecătoriu Iuliu Chita cântă armonios răspunsurile și câteva cântari dela astrucare atât de precis dulce și melodios încât store admirarea celor prezenți.

Prohodul se sfârșește și Cl. Domnu Dr. Octavian Domide urcă treptele amvonului pentru de-a ținea cuvântul funebral și ertăciunile.

Tote privirile sunt îndreptate spre amvon.

Tinerul profesor de teologie Dr. Octavia Domide este un bun orator bisericesc, despre a caruia erudițiune și dar oratoric, publicul inteligent din Bistriță în mare parte era deja informat mai de nainte de aceea se și aștepta ca se audă de la d-sa o predică cum nu s'a mai audat prin Bistriță.

Intru cât a putut oratorul se mulțămescă pe publicul ascultător ne putend strabate la inima fie căruia nu pot se știu, dar în cât a ne indestulit pe public am înțeles, er cei de altă confesiune vor fi înțeles mai bine și sigur nu vor uita sbiciuitorea predică de inmormântare de la un Dr. Teolog de Roma, carea ca prelegere de pe catedra înaintea teologilor din Gherla era foarte de apreciat dar ca predică de inmormântare de pe amvonul bisericeii din Bistriță, înaintea unui public poliglott și care din sinceră iubire, recunoștință față de reposatul a alergat spre ai da ultimul tribut — s'a potrivit ca nuca în părete.

Nu crede d-l Dr. că e așa?... Binevoescă a publica într'o fôie bisericescă întregă predică nemodificată așa după cum a rostito și fie sigur că se va lămuri chestia chiar prin ômenii de tagma d-sale carii il vor face se recunoască adevărătatea proverbului latin „nemo sibi satis.”

Nu locul aici de a face critica asupra cuvântării rostite de d-l orator dar fiindcă d-sa a atins și o chestie destul de delicată pentru preoți, chestia stipendiilor missali — sbiciuind fără cruțare și catechisând preoțimea în termeni aspri înaintea publicului străin și în fața poporului — producând prin acesta o indignare generală — nu pot se io iert și mult me mir că ce motive la putut îndemna la acest paș neprecugetat?

Nu a aflat d-l Dr. alt loc mai potrivit pentru o astfel de aspră catechisare a preoțimei de cât cu ocaziunea unei festivități funebreale unde publicul se adună pentru de a da în liniște cinstea cea mai de pe urmă aceluia de care se desparte pentru vecinicie?

(Va urma.)

Stai!

Stai! Veđi, nu poți să-descălești mai mult
D'in firele-nodate... Nemișcată
Remăi pe loc o minte 'neumetată!
Dă-mi un minut, se pot se-te ascult:
S'aleg din adunatul t'eu tumult!
Dar fa ce vrei! — Ce spui, nu pot a crede,
Nu vreu s'o cred! Eu fericire vreu.
Și din al ei frumos pocal se beu!
Remăn dec'i orb, — de dic'i, c'acel ce vede,
Din fericire — jumătate perde...

Sum tiner și cuprins d'atâta dor!
Tu vii și mi-te pu orbiiș în cale...
La dracl cu tote sfaturile tale!
Mi-e sete, lasă-mi dec'i al meu isvor,
Cu dulce setea mea se o potol!
Nu-mi trebue a ta filosofie!
Și cărțile-ncolbescăse-n dulap,
Cu ele nu-mi mai fac dureri de cap —
Ah vino scumpă, dulce veselie,
Sărută-me, ca sufletu-mi se-nvie!

Sum liber iar! Ce bine e așa!
Cu mintea tôte nu le poți cuprinde...
Când focul sânt în inimă s'aprinde.
O lume 'ntregă — totă e a mea:
Și tôte sunt frumosă, dulce în ea!
Decât a lumei falsă, 'nțelepciune,
Doi ochi, ce blând, cu drag imi strălucesc,
De dec'i de mi-de-orii mai mult plătesc!
Și nu mă tem d'a lumei reci furtune:
Ađi vreu, de cântec — lumea se răsune!

Și nun'atunci din cântec o se las,
Când numai pot se cânt de serutare...
Când inima începe la cântare,
S'o potă esprima nu este glas...
D'acea fugi o minte, ia-ți rēmas!
Sađ dacā ai și tu aici putere,
Acum se-mi dai, de poți, un ajutor:
Să fie-acel minut neperitor,
Când-imî găsesc unica mângăere
La — simul dulce al iubitei mele!

O minte, ved că ađi te-ai supărat!
Dar las'! Odat' ajuns la bătrânețe,
Și eu o se primesc atunci povețe!
La tineri sfaturii voi avea de dat...
O se m'asculte... cum te-am ascultat...
Vor fi pe masă cărțile 'nșirate:
Și di și nōpte 'n ele cufundat,
Deplăngevoi al meu trecut, păcat...
Și tinerețele — vor fi departe...
Și tu — în tôte vei avea dreptate!

Dar veđi, acum ce bine e așa!
Tu nu-mi poți ađi nici un folos intinde...
Și dulce dor când inima-mi aprinde,
Intrēga lume par-că e a mea!
Și tôte sunt frumoșe, dulce în ea!
Dec'i stai pe loc cu 'ntreaga 'nțelepciune!
Doi ochi, ce blând, cu drag imi strălucesc,
De mi de-orii mai mult ađi imi plătesc!
La dracl cu frica rēcilor furtune!
Ađi vreau, de cântec — lumea se răsune!

Alesandru Aciu.

Dacă cumva aş muri?

*Dacă cumva aş muri
Scii lume, ce-aş bănuî?
— Nici mai mult, nici mai puţin:
Nu te-am cunoscut deplin.*

*Dacă cumva aş muri,
Scii, dragă, ce-aş bănuî?
— D-deu 'Ńi dee bini:
Me-n creduî pre tare-n tine.*

*Şi când lumea o-aş lăsa
Scii, mândră, cea-şi regreta?
— Cu trei vorbe eu se-Ńi spun:
În iubire-am fost nebun.*

*Dacă cumva aş muri,
Scii lume, ce-aş bănuî?
— Că nu mori şi tu cu mine,
Lume rea şi cu suspine?!*

S. P. Şimonu.

Restaurantul român la expoziția din Paris.

Caprițiu

— Comedie intrun act de Alfred de Musset —

(Urmare)

Charigny: La totă întâmplare. Acesta-o argumenteză casul de față.

M. de Lery: Nu șaș putea spune: D-ta pari furios.

Charigny: Cum? eu? Aș! De loc nu. —

M. de Lery: Căș dōră tot întruna te cuibăreai acolo pre scaun. Mărturisesc că cu totul alt fel de om team cređut pre D-ta, și-serios vorbesc dacă aş fi sciut cumă vē stau actele inse trāsura nu i-o concedeam Matildei.

Charigny: Dară te incredințez că acea a fost fōrte natural și-Ńi mulțemesc că ai făcuto.

M. de Lery: Nu, nu, D-ta nu-mi mulțemesci; te incredințez că esci mēnios. La dreptul vorbind, că Matilda a eșit, acea pentru acea a fost pentruca să se întâlnească cu D-ta.

Charigny: Tare mă bucur. Pentru ce nu a venit atunci cu mine. —

M. de Lery: Asta i-am điso și eu. Inse veđi, așa suntem noi femeile mai ântăiu nu voim după acea voim. Dară în adevēr nu beai tea? —

Charigny: Nu.

M. de Lery: Atunci tōrnă-mi mie. —

Charigny: Poftesci?

M. de Lery: Dă-mi tea. (*Charigny* se rădică umple cească și-o da *M. de Lery*). — E bine puneo aici: Este în astă sară consiliu de Ministru?

Charigny: Nu sciu. —

M. de Lery: Curiosă o mică ospătărie mai e și un atare Ministeriu. Omenii intră și es fără ca să scie pentru-ce?

Charigny: Beați odată tea acea. Deja sa rēcit de jumătate.
M. de Lery: Nu ai pus în ea destul zăhar; mă mai rog pentru 1 sau 2 bucăi.

Charigny: Cum poftesci; nu ajunge acea nimica.

M. de Lery: Bine, acum încă puțin lapte.

Charigny: Esci satisfăcută?

M. de Lery: Încă un strop de apă ferbinte. Este? Dămi aici cesca.

Charigny Poftesce, însă nu o vei putea bea.

M. de Lery: Cugeti? Scii sigur?

Charigny: Cât să pōte de sigur.

M. de Lery: Și pentru ce nu aș putea-o bea?

Charigny: Pentru că e rece și grozavă de dulce.

M. de Lery: N-o dăcă nu e de beut, atunci ȕipă-o afară. (Chavigny stă cu cęsea în mână, M. de Lery 'l privește rȕind).

M. de Lery: Ah D-deule cā plăcut mai ești! Nici odată nu am vedut încă o mitră așa ursuză.

Charigny: (Impacient; varsă tea pre foc, apoi se preumbla cu pași mari în sus și în jos, și cu indispoziție): Pre sufletul meu ai drept; sum un prost.

M. de Lery: Nu teaș fi cređut pentru lumea asta ca să fii jalus; în realitate însę ești un adevărat Othello.

Charigny: Oh chiar nu; nu pot suferi însę ca ȕrecineva, ori pre sine însuși ori pre altul, fie și în lucrul cel mai mic sel șicaneze. Și pentru ce aș și fi jalus?

M. de Lery: Din vanitate, ca toți bărbați. —

Charigny: Oh așa vorbesc femeile. E în datină a să ȕice: „jalus din vanitate“ o astfel de frașă acęsta, pre carea fie cine o are gata, ca și pre: „sluga plecată.“ — La mea e prea vi-grosă față de sęrmani bărbați.

M. de Lery: Nu intru atâta cāt față de sęrmaneile femei. —

Charigny: Oh D-deule ai drept. Tȕte sunt numai relative. Pȕte-sę însă concede ca femeile se ducă un mod de viață ca bărbați? Acesta e o imposibilitate invederată. Sunt o mie de lucrări, cari în ochii femeilor sunt de importanță astremă pre când în ochii bărbaților sunt fără nice o valȕre.

M. de Lery: Da să ȕicem caprițiile.

Charigny: Pentru ce nu? Da! caprițiile. E constatat, cā un bărbat pȕte să aibă capriții, pre când o femeia...

M. de Lery: Sunt câte odată și astfel de femei ori doră cugeți cā rochia e talisman, care se o apere de ele?

Charigny: Carieră, carea ar trebui se o rețină dela capriții.

M. de Lery: Sę presupunem cā nu e vȕl cu care să se aco-pere. Aud pași. Matilda s'a reinters.

Charigny: Oh nu crede, încă nu e miedul nopți. (Intră un servitor și preda un pachetaș Contelui).

Charigny: Ce-i asta? Ce voesc dela mine?

Servitoriul: Lau adus pentru D-l Conte. (Esę) (Chavigny desface pachetu în care este pungulița Matildei).

M. de Lery: Ce iarăși ai cāpătat present? În o ȕră așa târđie? Asta totuși o țira e cam prea mult.

Charigny: Ce dracul se însemneze acęsta? He Francois, he! Cine a adus acest pachet?

Servitoriul: (intră): D-l Conte?

Charigny: Cine a adus acest pachet?

Servitoriul: Portariul l'a adus în sus chiar acum D-le Conte.

Charigny: Nu a fost lângă el nimica? Nu a fost epistolă?

Servitoriul: Nu D-le Conte, și luț numai mai nainte i-lau adus.

Charigny: Și cine l'a adus?

Servitoriul: Acea nu o scie D-le Conte.

Charigny: Nu scie! Ai înebunit? A fost bărbat sau femeie?

Servitoriul: Un servitor în liorea; portariul însę nul cunȕoce.

Charigny: Mai stă acolo jos acel servitor?

Servitoriul: Nu D-le Conte, sa depărtat îndată.

Charigny: Și nu a ȕis nimica?

Servitoriul: Nimica D-le Conte. —

Charigny: Bine (Servitoriul esę).

M. de Lery: Pre D-ta D-le Chavigny te desmęrdă. În adevęr nu aceste dame vor fi de vină dacā D-ta-ți vei perde bani.

Charigny: Se fiu ori și ce dacā pricep și numai un singur cuvęnt din tol lucrul.

M. de Lery: Nu te preface. D-ta acum faci pre micul ne vinovat.

Charigny: Nu, pre cuvęntul meu de onȕre îți spun cā nu pricep, nu pot pricepe de fel. Aici nesmintit s'a întimplat ceva greșelă.

M. de Lery: Nu e scrisă adresa D-tale pre el?

Charigny: Ba e scrisă; aveți tot dreptul. Acesta e curios; și scrisȕrea încă-mi e cunoscută.

M. de Lery: Ertal-'mi-e să ved?

Charigny: E dȕra neorbanitate din partea cā ve arăt; cu atăt mai rȕu pentru acela (acea), care se espune astfel. Poflesec. De bunăsamă acęsta scrisȕre am veduto undeva.

M. de Lery: Eu încă; cu tȕtă siguritatea.

Charigny: Stai numai... Nu greșesc... Scrisȕre plecată e sau cursivă?

M. de Lery: Ah de unde! adevărată scrisȕre anglesă. Pri-vesce numai ce litere fine. Oh e scrisȕrea unei dame forte bine crescuta.

Charigny: Așa se vede cā D-ta o cunȕoci.

M. de Lery: (cu confuzie prefăcută): Eu? chiar nu. (Chavigny o privește suprins, aș oi se preumbla de parte).

M. de Lery: Unde am și ramas cu conversația? Ah da așa cred cā vorba a fost despre capriții. Acest mic gajiu roșu de amor a sosit chiar la timp.

Charigny: Spune sincer cā D-ta ai cunoscintă despre secret.

M. de Lery: Sunt unȕ oment în care nu este nici un pic de inventȕositate. Eu în locul D-tale aș fi aflat deja.

Charigny: Sę vedem. Fii sincera; spunemȕ cine e acea. —

M. de Lery: Aprȕpe cu siguranȕe cred cā e D-na de Blainvillet.

Charigny: Femeia, D-ta nu ai nici o țiră de compatimire, scii cā noi ne vom certa la olaltă?

M. de Lery: Sperez cā nu cu acęsta ocaziune.

Charigny: Nu voesci sęmi ajuți ca se desleg acęsta enigmă?

M. de Lery: Minumată trecere de timp! Se lăsăm acęsta. Mai târđiu pȕte vei cugeța la ea fie și numai din orbanitate.

Charigny: Nu mai este tea; acum aș bea!

M. de Lery: Fac. Apoi ȕi cā mus bună. (ȕăcere). —

Charigny: (se preumblă intruna): Cu cāt scrutez mai am amuțit cu atâta e mai enigmatic.

M. de Lery: Spunemȕ te rog, te ai jurat ca în asta seră se nu mai cugeți la niȕica decāt numai la acea pungulița? Te las ca sęți poți continua fantasarea. —

Charigny: În adevęr, lucrul acesta e de mirat.

M. de Lery: ȕam spus cā e M-ma de Blainvillet. S'a re-cugețat asupra colȕrei punguliței și acum din pocăintă-ți trimite alta. Sau ce e și mai probabil, voescce ca se te pună la probă, voescce ca să vadă pre carea vei purta-o pre acęsta sau pre a ei.

Charigny: Evident cā pre acęsta voiu purta-o. Acesta e singurul mod ca se sciu cine a trimiso.

M. de Lery: Nu pricep, pentru mine aceea e forte sus.

Charigny: Se presupunem ca respectiva, carea a trimiso va vedeao mäne în manele mele; așa cređi cā voiu greși?

M. de Lery: (cu cochetărie) Acęsta e de totulȕ tot prea aspru; numai pot risista mai departe.

Charigny: Nu cumva din întimplare ești D-ta acea?

M. de Lery: Aici ȕi e tea chiar cu mänele mele albe am pregătit-o; de bună samă cā e mai bună ca acea fabricată de D-ta. Nu te uita în contin la mine. Așa dȕra me socotescȕ de o epistolă anonimă?

Charigny: D-ta ești acea; ceva glumă. Miați pus cursă.

M. de Lery: Și încă o cursă forte fin împletită.

(Va urma)

G. Nistor.

O istorie adevărată.

de: *Porumbel.*

Era pe la opt ore dimineața, nu mă sculasem încă. În lăcea căldura molesitoare a patului... Razele tremurătoare ale soarelui se furisau printre perdele și desemnau pe perete din față guri bizare mărginite de linii strălucitoare. De afară se audea un zornit sordid, încetșor... un murmur de ape ce mure în deșertare.

Mă simțeam așa de bine... Servitoriului, când mi aduse hetele, îi poruncii să nu lese pe nimeni în lăuntru. Torcēm a minte un gând frumos, frumos de tot și când l'am sfârșit am dormit din nou — un somn dulce de dimineața.

Deodată mă trezese. Aud zgomot la ușa.

O învelmășală de cuvinte românești, nemțesești și ungurești în care nu înțelegem nimica.

În momentul când mă pregăteam să mă secol întră servitoriului.

— Ce larmă-i afara, Gligore?

— Mă rog, hornariu o venit după bani.

— Spune-i să vie după amiazi!

Servitoriul oși. M'am întors către perete; mai pote accepta!

Dar zgomotul începu din nou. La început mai mult în șoapte apoi tot mai tare și în urmă o gălăgie formală. Printre injuriile grosolane a servitoriului — o adevărată plagă națională, ceasta la poporul nostru — se audea glasul hornariului, la început timid, slab, rugător, dar în urmă tot mai hotărât. Sēmni, că nu oia să se ducă.

Gălăgia asta mă iritase preste măsură și chiar mă gândem să-m dau o lecție bună pentru obraznicia cu care se portă când audii următoarele:

„Ich muss Brod kaufen für meine Kinder.“

Eu trebuie să cumpăr pâine copiilor mei!

Un fulger și nu m'ar fi lovit atât de tare... Pâine copiilor mei!

Nu pentru el, de el puțin îi pasă, dar copil lui... Li fōme și n'au pâine...

Am serit repede din pat, am îmbrăcat un balton, am deschis ușa și l'am chemat în lăuntru.

Nu am vedut niciodată frică și bucuria în acelaș timp atât de expresiv zugrăvite pe o față omenescă. Frica de mine, mai corect de clasa bogată — disă și cultă — a cărei tată e ego-

izmul și mamă minciuna, și bucuria părintelui că copil lui în sfârșit vor avea pâine.

Eram atât de mișcat încât n'am putut dice nici un cuvânt, i-am strins numai mâna pretinsece; stau în fața nemărginitei dureri a unui tată, durere față de care cuvinte de mângăiere nu allii

... A umblat din casă'n casă, nu să ceră de pomână ci să-și ceră prețul muncii sale și a umblat înzēdar. „Mai pote accepta“ i-s'a dis pretotindenea ca la poruncă. Și dacă s'a rugat mai cu stăruință i-au arătat ușa... Și copil lui n'au pâine...

Am luat chitruța și i-am plătit.

Cu ochi strălucitori de bucurie privea piesele de argint în buzele îi murmurau cuvinte neînțelese de mulțămintă. Nu era acesta bucuria avarului când își vede grămăzile de aur, ci bucuria naufragiatului, care scapă din valuri la term după lupte lungi și desperate cu mōrtea.

Mărturisesc sincer, în clipa acea așa m'am simțit de mic față în față cu durerea acestui om de jos și sărac dar *cinstit*... căci înaintea cinstii bogățiile dispar și rangurile se spulberă în vânt... ar trebui să fie așa.

A plecat grăbit. A uitat toate nedreptățile, toate injuriile batjocurile omenilor. Avea un singur gând: Copil lui plâng pote mor...

L'am vedut alergând spre casă — cuibul său de suferință — ducēnd copiilor săi viață. Mergea'n fugă. Trecătorii îl priveau unii ironice, alții cu multo stupide de dobitoc. El nu vedea pe nimeni...

Și Domne! mulți sunt nefericiți pe acest pământ; nesfērșit e numērul acelor nefericiți pe cari bogății nu-i ved fiindcă *ni roese se-i radă*.

Voți toți, cari înotați în aur, cari în vestminte de mătasă ve purtați trupurile vostre sfērșite în orgii, voi, cărora Providința v'a concedut bunurile acestei lumi, priviți, ve rog, odată, numai odată la mulțimea ce alergă desperată la picioarele vostre, gândiți-vē că va mai fi și o altă lume în care dreptate va domni și — pote veți sci ce aveți de făcut.

Decât strălucirea — fericirea, e cu mult mai multă umbră nefericirea și amarul pe pământ. Ochi trebuie să ai numai, ca s'o vedă, urechi ca s'o audă și *inimă ca se o simțesci*.

Primăvară.

Primăvară-i, primăvară!

Lunca 'ntregă, 'ntregă valea:

Codrul tot — cât vedă cu ochii —

Tote's verđi și-i verde zarea.

Sus senin, senin albastru...

Jos pe lunca înverđită

Mii de flori se prind la horă

Și se 'nvîrt. Vēntu le cāntă.

Cāntăreți de multe nēmurii

De prin țări străine iară

Au venit. În imnuri sfinte

Ei adusau primăvară.

Tot e plin de poezie,

A 'nriat întreagă firea...

Flōre-a resărit și 'n peptu-mi.

Farmec dulce... E iubirea.

Porumbel.

Papeteriă lucrată.

În nr. 4 și 5 am descris în amator cum se execută lucrările atât de plăcute, cu firesul fir.

O aplicație a acesteia, dar cu mult mai ușor de executat este papeteria împodobită cu lucrări tăiate cu firesul-fir. O ocupație frumoasă și interesantă.

Cine nu a văzut cu cutare ocaziune cutiile frumoase în care aranjează cofetării zăchăricalele, droguiscii sticlutele cu parfum etc. Executarea acestora e nu numai ușoară ci și un lucru plăcut mai cu seamă acomodat tinerimei și damelor.

Din carton gros (pappendeckel) tăiem păreții d. e. a cutiei ce voim a face, și-i lipim la olaltă cu câte o fașie de pânză deasă, folosind cleiu bun de mășariu. Dacă păreții i-am lipit și sau uscat, atunci obducem cutia în lăuntru cu hârtie-imitație de catifea, mătășă, atlas, moire etc. etc. Dar la totă întâmplarea numai în o singură coloră. Pe dinafară o obducem cu hârtie de metal (stonial) auriu, argintiu sau colorat; ori cu cutare materie. Hârtia asta, sau materia nu o cleim cu cleiu de mășar ci cu cleiu făcut din năspreală feartă.

Cutia astfel pregătită este acum fundamentul pre care vin aședate părțile tăiate.

Drept model ne pôte servi ori ce muștră pentru lucrări cu firesul-fir.

Luăm o bucată de carton de grosime mijlocie, lipind pre o lature modelul pre cealaltă parte hârtie de lux, materia etc. cu carea voim a obduce podóbele cutiei (asemenea cu cleiu de năspreală); apoi punem sub ceva greutate și o lăsăm 12 ore așa, ca să se usce bine.

Dacă sa uscat pe deplin tăiem afară figurile, dar nu cu firesul ci cu dalte óble și semi cerculare, după cum cer conturile modelului respectiv.

Dalta trebuie ținută cât șe pôte vertical și tăeturile făcute cât șe pôte una din alta (continuativ).

Dacă suntem gata cu acestea, lipim fiecare parte la locul seu, pre cutia fundamentală și lucrarea am isprăvit'o

Nițu.

Recepte.

Firnis-transparent pentru obiecte de sticlă colorate se pregătesce ușor în modul următor:

Luăm:
250 gr. Sandarak,
60 „ Mastix fin,
125 „ Colofoniu,
250 „ Terpentiu venețian.

Aceste tóte le punem în o sticlă și cu sticlă cu tot le băgăm în o óla cu apă ferbinte (fără ca să între apă în sticlă)

unde stau până se topesc tóte bine. După ce sau topit filtrăm și firnisul e gata. Acesta e forte țiitor dar se uscă forte cu greu.

Altă metodă ne dă un lac care se useă mai repede și anume:

500 gr. Schellach fin,
60 „ Mastix fin.

Se topesc în modul arătat mai sus în 3 litre alcool de 95°.

Sau:

120 gr. Ambra,
30 „ Camfor
620 „ alcool de 96°.

Atât acesta, cât și cel precedent, întinte de întrebuițare trebuie filtrate.

Nițu.

Recepte.

Vaselín-crême (pomadă fină)

Crême de rose:

Rp: Lanolin . . . . . 150 gr.
Vaselín (alb) . . . . . 150 „
Pomadă de Rose . . . . . 61 „
Pomada de flori de lămăie . . . . . 31 „
Tinet. de Ambra . . . . . 4 „
Tinet. de Moschus . . . . . 3 „
Oleu de Rose . . . . . 1 „

Chimist.

Ilang-Ilang:

Rp: Lanolin . . . . . 150 gr.
Vaselín . . . . . 150 „
Pomadă de viorele . . . . . 49 „
„ „ rose . . . . . 20 „
„ „ Acație . . . . . 10 „
„ „ Tuberoze . . . . . 10 „
„ „ Iasmin . . . . . 10 „
Oleu de Ilang-Ilang . . . . . 15 „

O. D. Z.

Tintă pentru a putea scrie pre obiecte de fer.

Mestecă la olaltă:

Vitriol de aramă . . . . . 10 părți
Oțet . . . . . 2 „
Gummi . . . . . 4 „
Funingine . . . . . 2 „
Apă . . . . . 10 „

Chimist.

DE ALE POPORULUI.

—o—

Fermecătorul.

— Și care va se dăca se pricepea în farmece?

— Și încă ce fel!...

— Meșter mare?

— Mare, domnule.

— Ști vr'o ispravă de-a lui, s'o alu și eu.

— Știu una.

— Spune-o, — tare's nerăbdător.

— E! bine, ascultă. Cunoscî pe Ghiță?

— Care Ghiță? Al tutungioicî?...
Nu, al luminărarului?

— Păi, ala a murit acum trei ani!...

— Ala... Care va se dăca îl ști, adicătelea îl știai. Veți ala era reu bolnav. — Reu de tot, domnule. Avea omu ca o piatră la stomac. Il durea și il junghia de l'apuceau sudorile.

— Și eu am avut așa ceva...

— Hei, ce-are a face. Ascultă, a fost la spital, de geaba a chemat trei babe, una din Otelari, alta de la Cuțitu de argint și alta de la... am uitat de unde era aia... Tot de geaba... Se topea bietul băiat d'an picioarele. Și atunci s'au hotărît eu toți.

— Să'l cheme...

— Da. L'au chemat. Invoiala era făcută 10 poli de l'o face bine. L'a descântat, l'a fermecat și a început să'i spue bolnavului că va face ca duhul necurat care era în el să se ridice de la burtă în sus și se iasă prin urechea dreaptă afarsă, er el, vrăjitorul, il va împușca atunci.

— Pe cine? Pe băiat?

— Nu, va împușca duhul necurat,

— A, ha!... Și ce-a făcut?

— L'i s'au adus smirna și unt de lemn.

— A cerut apoi o pușcă și i-a pus o capsă. Toți ai casei erau de față. A mosmondit el câțva timp, a bolborosit la vorbe ne'nțelese, când întrebând băiatul dacă simte duhul la ureche acela a dis că da.

— Auzi minune!

— Stai se vezi. Atunci întinde pușca și bang! trage de trăgaciul. O delunare drăcescă care face pe tot să se cutremure, vrăjitorul era galben ca cera er baiatul luminărarului...

— Vindecat?

— Aș!, mort, cădut cu capul drumicat de glonțul din pușcă, la pământ.

— E! cum asta i-a fost vindecarea?

— Păi, se vezi. Cine i-a pus și pe ai casei să-i de-a pușca încărcată? Nu e vorba nici ei n'o știu.

— Păi, cum ar fi împușcat duhul necurat, cu cea ne'n-cărcată?

— Ei, asta'i treba magiei!

— Și l'a vindecat de tot pe băiat!... Dar el ce face?

— E în pușcărie, condamnat la 5 ani.

— Și de ce nu se scapă prin vrăjire?

— Prea vrei să-ți spun multe. Asta n'o știu.

O surprindere.

Din popor.

Bate Dômme vânturile
Semi pornescă luntrile,
Se me duc și eu cu ele
Su inima plină de jele.
Se me duc la mândra'n casă
S'a prindă lumina'n masă.
Ea semi vadă și semi credă
Cum mi-e inima de negră;
Ca imala primăvara
Călcătă de tătă țara
De care crășovănesci
De cătane împărătesci.

Pe ulița de colea
Este o mândră frumoșea
In casa cea șindilită
Șede mândra cea urită
In casa cu coș de petra
Șede mândra cea cușată
In casa cea mitică
Șede mândra frumoșică.

Mândro sprincenele tale
Is ca dōue luminele,
Mândro ochisorii tei,
Is ca doi luceferei
Șaș dori se fie-ai mei
Mândruță gurița ta
A zdrobit inima mea.

Flōre albă din grădină
Se te smulg din rădăcină
Se te sădesc la fântână,
La fântână între trifoi
Unde badea adapă boi
La fântâna între nădai?
Unde badea adapă cai
Vecină din rēnd cu mine
Nuți ține bărbatul bine,
Mănal sara tot cu boi
Că s'a bate pe la noi,
Pe la noi pe la ferestră
Cere foc se doonescă;

Dară bōla luț io da
Până'n casă s'o băga,
Săi dau pat imperinat
Și gură de sărutat.
Când treci bade p'ângă noi
Pune clopote pe boi
Se te aud eu din resboi.

Sus dragă sus lună
Lautami sună
Badea m'ascēptă 'n grădină
Aprinde mândro lumina
Ca perdut badea grădina,
Aprinde tu luminarea
Ca perdut badea cărarea.

Vai de mine, sara vine
Și nam divanit cu nime
Mărie pōle ciurate
Bagăme slugă pe nōpte.

Petruț.

CRONICA.

După model român. Doctorii olandezi Redingius și Vrymans au fost la București să studieze organizația institutului de bacteriologie și anatomie patologică, unul din cele mai bune din Europa.

La plecarea doctorilor olandezi au exprimat dlui prof. Dr. Victor Babeș, directorul institutului, admirația lor întreagă pentru construcția și organizația institutului, care va servi ca model aceluia proiectat a se înființa în Olanda. (T.)

Adunarea generală a Asociațiunii se va ține la estan, conform hotărârii comitetului central, adusă în ședința dela 22 n. l. e., la 21 Sept. n. și dizele următoare în Sibiu, er' nu în Lipova, cum au fost cerut frunțușit de acolo, și acum din cauze neprevădute au respins-o.

Petrecere de vară. Antistia bisericăscă a parohiei gr-cat. din Icolodul-mare invită la petrecerea de vară, ce se va aranja cu ocaziunea adunării generale a „Reuniunii învățătorilor gr-cat. din jurul Gherlei” în odorul parohiei gr-cat. din Icolodul-mare, la 4 Iunie a. e. st. n. Venitul curat este destinat în folosul corului nou edificat în biserea de acolo.

Tipografia străine. După un obicei reu, un Român a tipărit niște anunțuri funebrele într-o tipografie străină (ungurească). De-desuptul anunțului tipograful a pus, după-cum i-a fost datorința, numele tipografiei româneșce. Foile unguereșce au făcut mare gălăgie din pricina asta și proprietarul spăriat a publicat numai decât în gazete, că el n'ar fi permis așa ceva, dar' culegătorul a făcut lucrul fără știrea lui. Frumos! Numai de aici să tragem Românii o învățătură: Avem tipografii româneșce prășarate prin toate ținuturile locuite de Români. Ne trebuie niște anunțuri, invitări etc. scriem lor, sau în cas de grabă le telegrafăm, și încă în ziua aceea ni-le face. Atunci nu dăm lucrul nostru străinului, care numai ne batjocoresce limba și în ele ori altmintrelea (F. P.)

Mirele sortitor. Un medic din New-York caută se-și dee de nevastă prin un mod ne mai pomenit. El anume la un tirg ce s'a ținut, a sortit printre toate femeile, afară de cele schiloade, câte un los cu 5 dolari, cu condiția, că ceea-ce va câștiga cu el la loterie aceea îi va fi nevastă și va împărți cu el câștigul. Speranța lui, că va vinde vre-o 2-3000 de losuri, s'a împlinit. Tragerea va fi în curēnd. Acuma fiecare bucătăreasă din New-York așteaptă să se facă d-na Doctor.

Cum se sporesc Jidanii. În orașul Iași mișcarea populației dela 1 până la 30 Aprilie a fost următorea: născuți 215 di cari 100 Români; 5 alți creștini și 100 evrei. În acest timp a murit 185 persoane din cari 123 Români; 13 alți creștini și 4 evrei. Dec'i Romnii au scādă cu 13 suflete, er' Evreii au spor cu 61 de suflete.

† **Necrolog.** Teresa de Mocsonyi nasc. Horvath de Zalaba în numele său, precum și în numele copiilor: Catarina, Eugeniu, Petru, Alesandru jun. și Ionel; al cumnatului său alesandru c Mocsonyi și al soției lui Helena nasc. Somogyi de Gyöngyös; și vărului Zeno Mocsonyi de Foen și al fiului Antoniu, și în numele tuturor rudeniilor dă de seire cu inima frântă de durere dec'i darea mult iubitelui și ne uitatului ei soț. resp. tată, frate, cumna ver și unchiu, a domnului. *Eugeniu de Mocsonyi* care în 12 2 Maiu a. e. s'era după o scurtă suferință, în anul 56 al etăț sale și în anul al 19-leaal fericitei sale căsătorii și-a dat nobil seu suflet în mâinile Cratorului. Rămășițele pământesci ale seum pului decedat vor fi sfințite în 16 29 Maiu în mausoleul familiei de Mocsoyi la Foen după ritul greco-oriental și tot acolo vor puse spre odihnă eternă.

Parastasul se va celebra în 24 Iunie (7 Iulie) la Foe Căpălnaș și Birciș.

Fie-i țerina ușoră și memoria binecuvēntată!

POSTA * * *

* * * REDACȚIUNE

Am primit și restul de abonament pentru Revista Ilustrată, cuită cu mulțămintă.

Viorica. Poesia „Cătră lună” e o încercare bunisōră nu o publică înse în speranță că ne veți trimite alta și mai bună.